

Ο ΔΙΚΟΣ ΜΑΣ ΗΛΙΟΣ

Ο ήλιος αὐτὸς εἶταν δικός μου καὶ δικός σου : τὸν μοιρα-
στήκαμε
ποιὸς ὑποφέρει πίσω ἀπὸ τὸ χρυσαφὶ μεταξωτὸ ποιὸς πε-
θαίνει ;
Μιὰ γυναίκα φώναζε χτυπώντας τὸ στεγνὸ στῆθος της :
« Δειλοὶ
μοῦ πήραν τὰ παιδιὰ μου καὶ τὰ κομμάτιασαν, σεῖς τὰ
σκοτώσατε
κοιτάζοντας μὲ παράξενες ἐκφράσεις τὸ βράδι τὶς πυγο-
λαμπίδες
ἀφηρημένοι μέσα σὲ μιὰ τυφλὴ συλλογὴ ».
Τὸ αἶμα στέγωνε πάνω στὸ χέρι ποὺ τὸ πρασίνιζε ἓνα
δέντρο
ἓνας πολεμιστῆς κοιμότανε σφίγγοντας τὴ λόγχη ποὺ τοῦ
φώτιζε τὸ πλευρό.

Εἶταν δικός μας ὁ ἥλιος, δὲ βλέπαμε τίποτε πίσω ἀπὸ τὰ
χρυσὰ κεντίδια
ἀργότερα ἦρθαν οἱ μαντατοφόροι λαχανιασμένοι βρώμικοι
τραυλίζοντας συλλαβὲς ἀκατανόητες
εἴκοσι μερόνυχτα πάνω στὴ στέρφα γῆς καὶ μόνο ἀγ-
κάθια
εἴκοσι μερόνυχτα νιώθοντας ματωμένες τὶς κοιλιὰς τῶν
ἀλόγων

κι' οὔτε στιγμή νά σταματήσουν γιά νά πιοῦν τὸ νερὸ τῆς
βροχῆς.

Εἶπες νά ξεκουραστοῦν πρῶτα κι' ἔπειτα νά μιλήσουν, σὲ
εἶχε θαμπώσει τὸ φῶς.

Ξεψύχησαν λέγοντας: «Δὲν ἔχουμε καιρὸ» γγίζοντας κάτι
ἀχτίδες.

Ξεχνοῦσες πῶς κανεῖς δὲν ξεκουράζεται.

Οὔρλιαζε μιὰ γυναίκα: «Δειλοὶ» σὰν τὸ σκυλὶ τῇ νύχτα
θὰ εἶταν ὠραία κάποτε σὰν ἐσένα
μὲ στόμα ὑγρό, τὶς φλέβες ζωντανές κάτω ἀπ' τὸ δέρμα
μὲ τὴν ἀγάπη.

Ὁ ἥλιος αὐτὸς εἶταν δικός μας: τὸν κράτησες ὁλόκληρο δὲ
θέλησες νὰ μ' ἀκολουθήσεις
κι' ἔμαθα τότε αὐτὰ τὰ πράγματα πίσω ἀπὸ τὸ χρυσάφι
καὶ τὸ μετάξι.
δὲν ἔχουμε καιρό. Σωστὰ μιλήσαν οἱ μαντατοφόροι.